

mange Begæringer, at det samlede Beløb, som er stillet til Raadighed, ikke strækker til, staar det jo Landbrugsministeren frit for at søge Beløbet forhøjet enten gennem en Ændring af Loven eller ved Forhandling med Tingenes Finansudvalg.

Hvad angaar Laan til Kommuner til Gennemførelsen af større Afvandsarbejder eller til Selskaber, der har til Formaal at foretage Afvanding, Mergling eller Nykultur af Medlemmernes Jorder, finder Mindretallet, at der med saadanne større Afvandsarbejder for Øje kan være Anledning til at stille et Beløb til Raadighed for Ministeren, men vi mener tillige, at 2 Mill. Kr. vil være tilstrækkeligt, og vi stiller derfor under Nr. 17 Ændringsforslag om dette. Men vi gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at der, ligeledes i Henhold til de fra Ministeren modtagne Oplysninger, kun foreligger 2 Laanebegæringer om saadanne større Beløb, nemlig om et Beløb paa 300 000 Kr. og om et Beløb paa 5 000 Kr. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt blot tilføje, at vi finder det for øvrigt noget mærkeligt, at Landbrugsministeren her søger en større Bevilling til Mergling, samtidig med at allerede eksisterende Bevillinger netop til dette Formaal er søgt beskaaret paa Finansloven.

Vi kan ikke tiltræde Lovforslagets § 12, og derfor stiller vi Forslag om, at den udgaar. Det findes under Ændringsforslag Nr. 20. Men vi har paa den anden Side fra Mindretallets Side Sympati for at gaa til en Rentenedsættelse for de Laantagere, som Lovforslaget tager Sigte paa, og vi har udtalt vor Villighed til Forhandling herom, men der har ikke kunnet opnaas Enighed om en Begrænsning af Paragraffen til kun at omfatte blot dette Punkt.

Lovforslagets § 13, der tilsigter at give de Landbrug, der har modtaget Laan af Statskassen, af Stats-Laanefonden og af Jordfonden, et Moratorium paa 2 Aar med Hensyn til Betalingen af forfaldende Afdrag, kan vi fra Mindretallets Side ikke gaa med til. Imidlertid ønsker vi, at Staten i Tilfælde, hvor den enkelte Landbruger er ude af Stand til at betale forfaldende Afdrag, skal være imødekommende og give den ønskede Henstand. Derfor fremsætter vi under Ændringsforslag Nr. 21 et Forslag, der giver Ministeren Bemyndigelse hertil.

Naar man nu fra Flertallets Side ønsker at erstatte det begrænsede Moratorium, som indeholdes i Lovforslaget, med et mere almindeligt Moratorium for Landbrugsejendomme, saa ønsker vi for det første herom at udtale, at vi ikke kan gaa med til at give et saadant Moratorium gennem et Lovforslag som det foreliggende. Og dernæst: skulde der overhovedet være Tale om et Moratorium for Landbrugsejendomme, da maatte Forslaget herom efter vor Opfattelse indgaa som Led i et almindeligt Moratorium for Gæld paa fast Ejendom, og det maatte da formentlig blive Justitsministeren, der kom til at fremsætte Forslag derom. Kun derigennem kunde der efter vor Mening blive Mulighed for den nødvendige Overvejelse og Undersøgelse ogsaa af et saadant Forslags juridiske og retlige Sider. Jeg skal tilføje, at overfor et eventuelt Forslag i den Retning ønsker vi at forbeholde os fuld Frihed.

Med Hensyn til Lovforslagets Afsnit III, om en Udvidelse af Garantien for Statsboligfondens Obligationer, kan vi for vort Vedkommende ikke gaa med hertil. Vi kan ikke fravige den Stilling, vi indtog sidste Aar, idet vi finder, at Tidspunktet for en snarlig Afvikling af dette Forhold allerede for længst er overskredet. Vi stiller derfor Ændringsforslag Nr. 24, gaaende ud paa, at Afsnittet udgaar.

Forslaget under § 15 gaar ud paa at stille til Raadighed for Kommuner og private Institutioner, der nyder offentlig Støtte, et Beløb af 16 Mill. Kr. — senere gik man jo fra Regeringspartiets Side ned til 12 Mill. Kr., og fra radikal Side foreslaar man dertil at anvende 8 Mill. Kr. — som Laan til Udførelse af forskellige Arbejder, dels Nødhjælpsarbejder, dels andre Arbejder. Vi finder imidlertid ikke, at Staten eller Kommunernes økonomiske Forhold er saaledes, at der er nogen Anledning til fra Statens Side at opfordre Kommunerne til at iværksætte Arbejder, som man ikke under normale Forhold vilde lade udføre, og som man enten ikke har Penge til eller ikke selv kan skaffe sig Penge til uden Statens Medvirken. Jeg vil tilføje, at det Resultat, der opnaaedes gennem Loven af 1. December 1925, opfordrer efter vor Opfattelse heller ikke til at gaa videre ad den Vej. Vi er derfor med til at foreslaa, at Paragraffen udgaar.